

Sygn. akt VII U 2168/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 maja 2016 r. w W.

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 września 2014r., nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W. K. w dniu 30 września 2014 r. wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział

w W. z dnia 12 września 2014 r., znak: ENMS/15/(...) Odwołujący wniósł

o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, dopuszczenie dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Zdaniem ubezpieczonego w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia

31 grudnia 1998 r. będąc zatrudnionym w Jednostce Wojskowej nr(...) w miejscowości B., wykonywał pracę w warunkach szczególnych, które zawarte są

w pozycjach 12, 14 i 17 Działu XIV Prace Różne w Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze oraz w/w zarządzenie resortowe MON. Odwołujący z ostrożności procesowej jednocześnie wniósł ewentualnie o zaliczenie okresu zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej

w S. z siedzibą w W. B. w okresie od dnia 2 kwietnia 1979 r. do dnia 17 marca 1981 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach sklasyfikowanej w Wykazie A w Dziale VIII pod pozycją

2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sytuacji niezaliczenia w pełni całego okresu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej do pracy w warunkach szczególnych (k. 1-12 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 października 2014 r. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu odwołania organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie uznał zatrudnienia W. K. w Jednostce Wojskowej Nr (...) od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 31 grudnia 1996 r., ponieważ nie przedłożył on świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które uwzględniałoby powyższy okres. Organ rentowy podniósł również, że w świetle dołączonej do odwołania opinii prawnej z dnia 19 sierpnia 2013 r. oraz pisma dowódcy Jednostki Wojskowej nr (...) z dnia 27 sierpnia 2014 r. brak jest podstaw do wystawienia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 15-16 a. s.).

Jednostka Wojskowa nr (...) w W. w piśmie procesowym z dnia 4 maja 2015 r. przesłała kopię teczek akt osobowych odwołującego (k. 35 a. s.).

Na rozprawie w dniu 22 maja 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ds. BHP na okoliczność, czy zatrudnienie odwołującego w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 1 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej P. (...) oraz w Jednostce Wojskowej (...) można uznać za zatrudnienie w warunkach szczególnych bądź szczególnym charakterze (k. 44 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 27 sierpnia 2015 r. odwołujący wniósł zastrzeżenia do opinii sporządzonej przez biegłego ds. BHP J. C. i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej ww. biegłego (k. 81-82 a. s.).

W związku z wydaniem przez biegłego opinii uzupełniającej, odwołujący w piśmie procesowym z dnia 6 października 2015 r. wniósł o wezwanie biegłego na rozprawę celem przesłuchania uzupełniającego (k. 92-93 a. s.).

W związku z niestawiennictwem biegłego na dwóch terminach rozprawy, Sąd na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego ds. BHP z wyłączeniem biegłego J. C. zgodnie z treścią postanowienia Sądu z dnia 22 maja 2015 r. (k. 120 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. K., urodzony (...), złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 września 2014 r. wniosek o wcześniejszą emeryturę. Do powyższego wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (k. 1-35 a. r.).

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego ustalił, że ubezpieczony wykazał łączny staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 26 lat, 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ na mocy zaskarżonej decyzji z dnia 12 września 2014 r., znak: ENMS/15/045052482 odmówił przyznania emerytury ubezpieczonemu, gdyż do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W ocenie organu rentowego odwołujący nie przedłożył wystawionych przez pracodawców świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych (k. 41 a. s.).

Odwołujący był zatrudniony w Jednostce Wojskowej (...) W. Rejonowe Warsztaty Techniczne od dnia 16 lutego 1982 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony piastował stanowiska ślusarza remontowego od dnia 16 lutego 1982 r. w JW. (...) P., ślusarza mechanika remontowego od dnia 17 maja 1996 r. oraz ślusarza mechanika remontowego w JW. (...) od dnia 1 stycznia 1997 r. (akta osobowe Wykaz B)

Od dnia 1 września 1998 r. nastąpiła zmiana pracodawcy na 3 Okręgowe Warsztaty (...) M. (akta osobowe Wykaz B).

Do zakresu obowiązków odwołującego na stanowisku ślusarza remontowego należał demontaż, mycie i weryfikacja remontowego sprzętu, obsługa prostych obrabiarek, wiertarki i szlifierki, pobieranie części i materiałów z magazynu do remontowego sprzętu zgodnie ze zleceniem-asygnatą, montaż pobranych części i materiałów, sprawdzanie sprzętu po naprawie oraz przygotowanie sprzętu do malowania (zakres obowiązków - k. 7 akt osobowych, Wykaz B).

Odwołujący w Jednostce Wojskowej i w Okręgowych Warsztatach (...) spawał, malował, konserwował sprzęt przeprawowy, naprawiał piły spalinowe, osprzęt z parku (...) i kutry (...). Konserwacja polegała na myciu oraz malowaniu farbami nitro i olejnymi wszystkich rzeczy obrotowych. Spawanie odbywało się elektronicznie, a gazowo wycinano elementy konstrukcyjne. Ubezpieczony nie posiadał uprawnień spawalniczych ani książeczki spawacza (zeznania świadków B. P., K. N. i H. Ł. oraz przesłuchanie odwołującego - k. 43-44 i 119-120 a. s.)

W ocenie biegłego sądowego J. C. zachowane akta osobowe odwołującego nie dają podstawy do przyjęcia, że w okresie wynikającym z postanowienia Sądu świadczył on pracę w sposób stały w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zaliczanym do pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zdaniem biegłego do wykazu A nie są zaliczane, a co za tym idzie brak jest podstaw do uznania prac takich, jak naprawa pił spalinowych, osprzętu i kutrów KH 200 oraz konserwowanie sprzętu przeprawowego wykonywanymi do pracy w warunkach szczególnych. Biegły ustalił, że brak jest podstaw do uznania pracy wykonywanej przez odwołującego w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 1 grudnia 1998 r. jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach uprawniającej do niższego wieku emerytalnego zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej. Biegły wskazał, że wykazany w postępowaniu dowodowy charakter i rodzaj pracy nie stanowi jednolitego procesu pracy, który można przypisać konkretnej pozycji wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W konkluzji opinii biegły stwierdził, iż materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, że W. K. w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 1 grudnia 1998 r. wykonywał pracę ujętą w wykazie A w warunkach szczególnych uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sposób stały w pełnym wymiarze czasu pracy (opinia główna biegłego sądowego ds. BHP J. C. - k. 46-63 a. s.).

W opinii uzupełniającej biegły sądowy J. C. podtrzymał w całości wnioski zawarte w sporządzonej opinii głównej z dnia 5 lipca 2015 r. Biegły podniósł, że wykazanie w opinii czynników szkodliwych związanych z charakterem pracy nie jest jednoznaczne z oddziaływaniem ich w sposób znaczący w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Biegły stwierdził, że jak wykazano w opinii, charakter pracy wykonywanej przez odwołującego nie jest wymieniony w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (opinia uzupełniająca biegłego sądowego ds. BHP J. C. - k. 85 a. s.).

W opinii sądowej biegła M. M. stwierdziła, że zakres czynności odwołującego jest zbieżny z typowymi czynnościami zawodowymi charakterystycznymi dla zawodu i stanowiska ślusarza remontowego. Jednakże w ocenie biegłej w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma wymienionego stanowiska ślusarza oraz nie ma też wymienionych prac, które są charakterystyczne dla tej specjalizacji i które można kwalifikować jako wykonywane w szczególnych warunkach. Biegła wskazała również, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 2 listopada 1954 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy spawaniu i cięciu metali, spawanie i cięcie metali mogło być wykonywane tylko przez osoby dobrze zaznajomione teoretycznie i praktycznie z tą pracą, które przeszły należyte wyszkolenie w tej dziedzinie i zdały odpowiedni egzamin z uwzględnieniem znajomości przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Dodatkowo

w ocenie biegłej powinna być prowadzona książka spawacza, która nie jest dokumentem potwierdzającym uprawnienia spawacza, a jedynie dokumentuje przebieg pracy zawodowej spawacza oraz ukończone przez niego kursy. Natomiast odwołujący nie posiadał uprawnień spawalniczych ani książeczki spawacza. Biegła odnosząc się do pracy wykonywanej przez odwołującego przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych wskazała, że z akt osobowych oraz z zeznań wnioskodawcy nie wynika, aby był on kiedykolwiek przeszkolony w zakresie napraw urządzeń powołanych w dziale XIV, poz. 14 rozporządzenia. Biegła nie wykluczyła, że odwołujący mógł wykonywać niektóre proste czynności demontażu, czyszczenia i powtórnego montażu pomp i gaźników, a także regulacji ich parametrów, ale nie można stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że była to praca stała w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast ustosunkowując się do wykonywania przez W. K. pracy wymienionej w wykazie A, Dziale XIV pod pozycją 17 – lakierowanie ręczne lub natryskowe – niezhermetyzowane biegła podniosła, że w szerokim zakresie prac odwołującego znajdowały się prace lakiernicze oraz prosta naprawa pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, ale obie prace łącznie nie były jedynymi wykonywanymi codziennie i przez osiem godzin. W związku z powyższym, zdaniem biegłej nie można uznać zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia

1 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej P. (...) oraz w Jednostce Wojskowej (...) w warunkach szczególnych bądź w szczególnym charakterze

w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k. 133-143 a. s.).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, z akt emerytalnych, dowodu z zeznań świadków oraz na podstawie akt osobowych ubezpieczonego i dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu BHP J. C. i M. M.. Dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd za bezsporny uznał materiał dowodowy związany ze świadczeniem pracy przez ubezpieczonego w spornym okresie oraz niekwestionowany przez strony ogólny staż pracy ubezpieczonego. Sąd uznał, że materiał dowodowy, w szczególności spójne i wiarygodne opinie biegłych sądowych mających wieloletnie doświadczenie w badaniu podobnych spraw, daje podstawy do niezaliczenia okresu pracy od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 1 grudnia 1998 r. do pracy w warunkach szczególnych. Sąd zauważył również, że strony postępowania nie zgłaszały uwag co do opinii biegłego z zakresu BHP M. M., która zajęła tożsame stanowisko, co biegły J. C.. Powyższe potwierdza wyrażenie wysoki walor dowodowy sporządzonych opinii. Świadczenie zeznający w niniejszej sprawie co prawda potwierdzili okoliczność wykonywania pracy przez odwołującego w trakcie jego zatrudnienia w spornym okresie, lecz w kontekście zgromadzonej dokumentacji w toku postępowania oraz opinii sporządzonych przez biegłych sądowych nie daje podstaw do zaliczenia spornego okresu zatrudnienia do pracy w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2014 r., znak: ENMS/15/(...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 poz. 748 j. t.), zwana dalej „ustawą”, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych jest spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj.

1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w powołanym art. 184 ustawy nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle

i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) zwanego dalej „rozporządzeniem”. Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy w świetle § 2 ust. 1 rozporządzenia. W myśl ustępu 2 art. 32 ustawy, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego); oraz
4. być zatrudniony przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt.3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego)

Bezspornym w sprawie było, że odwołujący w dniu 18 lutego 2014 r. ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji z dnia 21 lipca 2015 r. przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. jedynie okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 26 lat, 9 miesięcy i 10 dni.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu było ustalenie, czy odwołujący posiada wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych. W. K. w odwołaniu wniósł o zaliczenie do ww. stażu okresu od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej P. (...) oraz w Jednostce Wojskowej (...).

Sąd w trakcie niniejszego postępowania przeprowadził dowód z zeznań zawnioskowanych świadków oraz ubezpieczonego. W oparciu o treść ich przesłuchania Sąd doszedł do wniosku, że bez wątpienia odwołujący był zatrudniony i wykonywał pracę

w spornym okresie czasu. Jednakże dokonując analizy zeznań, Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony w ciągu ośmiu godzin pracy wykonywał rozmaite czynności takie, jak między innymi: naprawianie osprzętu, pomp wtryskowych i kutrów, montaż i demontaż min morskich ćwiczebnych, przygotowywanie i spawanie elementów metalowych, lakierowanie ręczne lub natryskowe niezhermetyzowane. Dodatkowo należy wskazać, że odwołujący

nie legitymował się uprawnieniami spawalniczymi. W opiniach sądowych biegli również podnosili, że wnioskodawca będąc zatrudnionym u swojego pracodawcy, świadczył pracę różnorodną. Sąd Okręgowy dokonując subsumcji, a więc przyporządkowując ustalony stan faktyczny pod normę prawną, zważył, że jedną z przesłanek, którą trzeba spełnić kumulatywnie, jest wykonywanie pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na tle zeznań świadków oraz odwołującego, a także na podstawie opinii sporządzonych przez biegłych sądowych nie można przyjąć, ażeby ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), a więc stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. (...) W świetle art. 32 ust. 4 u.e.r.f.u.s. oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami lub prace charakteryzujące się znacznym wysiłkiem fizycznym, lecz jedynie takie, które zostały wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia i wykazach stanowiących załącznik do niego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt II UK 395/13) Co prawda biegła sądowa M. M. wskazała, że wnioskodawca mógł wykonywać pewne czynności zaliczane bezpośrednio do pracy w warunkach szczególnych, jednakże zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, aby W. K. świadczył pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd nie posiadając specjalistycznej wiedzy dotyczącej zaliczenia wykonywanych prac do warunków szczególnych, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu BHP uznając je za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Biegli w sposób logiczny, rzetelny i spójny przedstawili swoje stanowisko w sprawie, z którego jasno wynika, że odwołujący nie był osobą wykonującą pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd na marginesie rozważań prawnych przyznaje, że omyłkowo w treści postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP pojawiła się data końcowa jako 1 grudnia 1998 r. Sąd wskazuje, że prawidłowym winno być odpowiedzenie przez biegłych na pytanie, czy zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od dnia 16 lutego 1982 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Jednostce Wojskowej P. (...) oraz w Jednostce Wojskowej (...) można uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych bądź szczególnym charakterze. Jednakże opisywana omyłka nie miała wpływu na rozstrzygnięcie Sądu, ponieważ nawet hipotetyczne zaliczenie okresu od dnia 2 grudnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. oraz okresu niebadanego w niniejszej sprawie, tj. od dnia 22 kwietnia (...) r. do dnia 17 marca 1981 r. do pracy w warunkach szczególnych nie legitymowałoby ubezpieczonego wymaganym 15-letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Z tych też przyczyn Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

MK